

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1-4
vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Forhandling

Lykketoft (S):

Hvem skulle for et år siden have troet, at det den 1. juni 1983 var muligt at færdigbehandle et lovforslag om realrenteafgift af pensionskapitaler, et forslag, der i 1984 vil overføre 4½ mia kr. til statskassen, i 1985 7½ mia kr. og i 1986 9-10 mia kr.? Hvem skulle tro, at et sådant forslag ville blive næsten enstemmigt vedtaget i folketinget? Men så mærkeligt er det politiske liv somme tider. Det er svært for os i socialdemokratiet at skjule vor meget store tilfredshed med dette forløb. Vi håber også, at vælgerne omhyggeligt har noteret sig, hvad der er sagt og gjort i denne sag det sidste par år.

Vi har ikke måttet sluge kameler. Vi har tværtimod fået vores politik igennem, og vi har fået fastslået, at vor analyse var rigtig. Der var ikke nogen regering, der kunne give et troværdigt bud på opretning af statsfinanserne uden også at anvende denne beskatning, og der var ikke noget mere nærliggende mål for en ny beskatning, efterhånden som en høj realrente opbyggede urealistiske krav på fremtiden.

Her havde vi en mulighed for at mindske statsunderskuddet uden at øge arbejdsløsheden, og samtidig kunne vi sikre en mere rimelig fremtid i indkomstfordelingen og mindske risikoen for tiltagende inflationsproblemer.

Det sagde vi længe og indtrængende, og det blev vi skældt meget ud for at sige af hr. Poul Schlüter, hr. Christophersen og hr. Arne Melchior. Der blev bygget op til den næste store antisocialdemokratiske hetz efter forbilledet fra succesen med at vælte en fornuftig jordlovgivning i 1963 og en rimelig parcelhusbeskatning i 1973. Der blev tegnet et billede af socialdemokraterne som modstandere af private pensioner og af privat opsparing i det hele taget. Der skulle scores billige politi-

ske points på bare at sige nej. Det er selvfølgelig ikke mindst på den baggrund, at jeg finder det ganske særlig tilfredsstillende, at vi om nogle minutter endeligt konfirmerer forligsresultatet fra december i form af lovgivning.

Realrenteafgiften er uden sammenligning den største sag, der klares på det skattepolitiske område i denne folketingssamling, og det er det største og mest konstruktive bidrag til at sanere statens finanser. Der er tale om en permanent lovgivning. Forligspartiernes aftale og deres samlede styrke garanterer for bestandigheden. Der er enighed om, at hovedkonstruktionen i denne lov skal være et væsentligt og et varigt led i skattepolitikken. Vel kan man måske tænke sig justeringer hen ad vejen, men der vil hverken ske skærper eller lempelser i forhold til de hovedprincipper, der nu fastlægges. Det løfte har partierne givet hinanden med aftalen af 13. december, og det giver politisk borgfred om en stor og vigtig sag.

Hvis den samme lov var blevet vedtaget af et snævert flertal under en socialdemokratisk regering, er der ingen tvivl om, at en hetzkampagne ville fortsætte. Der ville blive givet løfter om lempelser, hvis mindretallet skulle blive til et flertal. Pensionsbeskatningen ville fortsat være en politisk katebald i den politiske debat, forplumringen ville være ved, og der ville være risiko for psykologiske reaktioner, hvor pensionsordninger stik imod de sikredes egne interesser bliver ophævet under indtryk af oppiskede politiske stemninger. Det vil ikke ske nu.

Ligesom vi har fået en fordobling inden for kapitalpensionsområdet, siden dette områdes undergang blev spået ved afgiftsforhøjelsen i 1979, vil vi også se en fortsat og ønskelig vækst i de private pensionsordninger. Når feltet politisk lukkes helt af her til formiddag, vil pensionskasser, forsikringselskaber og pengeinstitutter have en stærk egeninteresse i at stoppe overdrivelserne, og de vil antagelig i stedet stille og roligt forklare deres medlemmer og kunder, at det fortsat er godt og fornuftigt at sikre sin alderdom gennem pensions- og forsikringsordninger. For det er jo realiteten. Private pensioner, der opnår en gennemsnitlig realrente på blot 3 pct., vil være konkurrencedygtige med en tjenestemandspension, og som jeg også sagde det under andenbehandlingen: denne balan-